

til naar man opdager den, at undlade at træffe Forsigtighedsregler derimod. Det er endvidere forekommet Mindretallet, at man maatte give Regjeringen Ret i, at de bestaaende Bestemmelser ikke indeholde den fornødne Gjæmmel for Regjeringen til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger. Var det saa, at den bestaaende Tilstand indeholdt tilstrækkelig Gjæmmel for Regjeringen hertil, vilde vi jo aldeles ikke behøve denne Lov, saa vilde selve Loven haade som foreløbig og som endelig være aldeles overflødig. Men Sagen er vistnok den, at der ikke, navnlig for den Haan, som der særlig maa tages Hensyn til, nemlig Kjøbenhavns Havn, var tilstrækkelig Løshjæmmel til at træffe Foranstaltninger mod denne Fare, og at der navnlig ikke var Gjæmmel til at paalægge Straffe, som vare tilstrækkelige til at værne mod Faren. Den cerede Odsfører har jo vel ment, at Domstolene, naar Regjeringen gav saadanne Bestemmelser, vel vilde vide at belægge de Vedkommende med den fornødne Straf; det tror jeg ikke. Paa et Øbet som dette vilde Domstolene være overmaade varfomme med saaledes paa egen Haand at paalægge Straffe. Det er en Regel, som er anerkjendt af alle Jurister, at man maa være yderst varfom med at analogisere fra Love af den Art, her er Tale om, nemlig Politilove, at disse i Reglen ikke tilstede en analogisk Anvendelse. Men navnlig maatte det være klart, at Domstolene ikke vilde kunne vælge Straffe, som vare høiere end de, der fandtes opstillede i de nærmest liggende Analogier. De Bestemmelser, som man i saa Henseende navnlig skulde returnere til, ere vel Bestemmelserne i Plakat af 3die Februar 1847 § 11; men denne Plakats Straffebestemmelser ere betydelig lavere, end dette Forhold vistnok vilde nødvendiggjøre, lavere ogsaa end de, der bleve fastsatte ved den Bekjendtgørelse med Hensyn til Kjøbenhavns Havn, som er udfommen i Løbet af dette Aar. Men naar saa er, er det forekommet Udvalgets Mindretal, at der vistnok var Gjæmmel til at søge Forholdet ordnet, og man kunde da ikke Andet end finde det rigtigt, at Regjeringen, naar den gav en saadan foreløbig Lov, holdt sig ganske nøiagtig og ordret til, hvad der var vedtaget i dette Thing — det vil sige, det Thing, som sidst havde havt Lovforslaget under Forhandling —, saa meget mere, som Lovforslaget havde en Form, hvori der var overveiende Sandsynlighed for, at det vilde være blevet vedtaget ogsaa af det andet Thing, hvis der havde været Tid til at foretage det der. Det forekommer os langt naturliggere handlet af Regjeringen, at den i Stedet for at pille nogle af Bestemmelserne ud eller give Loven et mere begrændset Omraade, end Folkethinget var gaaet ind paa, har udfærdiget Loven ganske saaledes, som den var vedtagen her i Thinget. Men saa staar der endelig tilbage det Punkt, at Regjeringen allerede den Gang, da Samlingen blev sluttet, maatte kunne se, at det vilde være

nødvendigt at udfærdige en saadan foreløbig Lov. Jeg negter aldeles ikke, at under sædvanlige Forhold vilde det være Noget, som maatte gjøres, at man ikke med Rette kunde udfærdige en foreløbig Lov; men jeg tror, at den Udvei, som alene vilde have staaet aaben, hvis en saadan Lov i nærværende Tilfælde skulde være forhindret, nemlig at forlænge Samlingen, altsaa lade Rigsdagen igjen træde sammen efter Paaske, vilde allerminst i dette Thing, og jeg kan sige hos dette Things Flertal, have vundet Anerkjendelse. Jeg tror, at, naar de Herrer vilde være ærlige, hvad de naturligvis vilde, og lade deres Tanke gaa tilbage til Foraarstiden og ret gjøre sig nærværende, hvorledes Situationen den Gang var, saa vil deres Grundring nok støde paa et overmaade levende og brændende Onske hos Flertallet i dette Thing om Slutning af Samlingen inden Paaske. Om det var rigtigt at imødekomme dette Onske, er jo et andet Spørgsmaal, men fra de Herrers Standpunkt synes jeg ikke, at man ret vel kan angribe Regjeringens Imødekommen derimod. Jeg selv nærede megen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt af Regjeringen at slutte Samlingen paa det Tidspunkt, den gjorde det; men naar den gjorde det, var det vistnok nødvendigt at ordne det her omhandlede Forhold ved foreløbig Lov. Jeg tror derfor, at ihvorvel dette Punkt er tvivlsomt, og jeg meget godt kan forstaa, at Mange ikke finde det tilstrækkeligt begrundet, at en saadan Lov er udfærdiget, saa maa man dog fra dette Things Flertals Side billige, at Regjeringen har valgt den Vej, den er gaaet i Stedet for den anden Vej, saa meget mere som der jo ikke er Tale om en foreløbig Lov, med Hensyn til hvilken Rigsdagens Stilling vilde være uklar, men om en Lov, der er ganske overensstemmende med, hvad Folkethinget havde vedtaget og Landstinget vistnok vilde være gaaet ind paa. Den Betragtning, som yderligere er fremhævet, at Ministeriet i Løbet af forrige Samling havde modtaget et Mistillidsvotum af Thinget, er der for mig ikke nogen videre Anledning til, at gaa ind paa; thi hvor meget end ganske vist den Mistillid, som var tilstede mod det daværende Ministerium, havde skadet forskjellige Lovforslags Fremme, og hvor stærkt man end havde lagt denne Mistillid for Dagen derved, at man standfæde en Mængde Lovforslag, saa at det tilsidst omtrent kun blev Svoolstiloven og Loven om venerisk Smitte, der udfom, saa tror jeg dog, at Regjeringen i ethvert Tilfælde trygt kunde stole paa, at Folkethinget ikke vilde lade sin Mistillid til Ministeriet gaa ud over de uskyldige Havne og lade dem opbrænde af Petroleum. Det maatte dog Regjeringen i ethvert Tilfælde kunne være overbevist om. Som Følge deraf har Mindretallet ikke troet at kunne slutte sig til Flertallets Endstilling. Angaaende de tilslæde Endringsforslag har jeg Intet at bemærke, ligesaa lidt som om den Hensigt, der er gjort til Indenrigsministeren, da det jo kun er en ren